

Arrest

nr. 234 697 van 31 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DEN STEENE
Iddergemstraat 61A
9470 DENDERLEEUEW

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 augustus 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. HERREMANS, die loco advocaat K. VAN DEN STEENE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De Nederlandse autoriteiten verstrekken verzoeker een Schengenvisum geldig van 4 november 2018 tot 4 december 2018 voor een verblijfsduur van 15 dagen, dit om een sportwedstrijd bij te wonen. Verzoeker betreedt op 6 november 2018 via Almeria, Spanje, het Schengengrondgebied.

1.2. Op 17 juni 2019 doet verzoeker samen met een Belgische vrouw aangifte van huwelijk bij de burgerlijke stand van de gemeente Liedekerke.

1.3. De gemachtigde van de bevoegde minister neemt op 26 augustus 2019 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker wordt op 19 december 2019 in kennis gesteld van deze beslissing. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

*“De heer / mevrouw :
naam en voornaam: [F.,M.]
[...]
nationaliteit: Marokko*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x)2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat hij recht had op een verblijf van 15 dagen vanaf 08/11/2018 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarige kinderen hem niet automatisch recht op verblijf.

Ook de intentie om te huwen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en haar minderjarige kinderen is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing lot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van “de vormvereisten”.

Hij licht het middel toe als volgt:

“De akte van kennisgeving is nietig om reden dat het document welke overhandigd werd aan verzoeker niet alle noodzakelijke gegevens bevat, nl. naam, datum handtekening en stempel van de overheid. Het volstaat dat de bestreden beslissing kan worden toegerekend aan een bepaalde en voor het nemen van de beslissing bevoegde persoon (arrest dienst vreemdelingenzaken nr. 189 771 van 14 juli 2017). Thans werd geen enkel van de voorgeschreven vermeldingen ingevuld op de akte van kennisgeving waardoor deze nietig dient te worden verklaard.”

2.1.2. Verzoeker vraagt om de akte van kennisgeving nietig te verklaren, omdat de overheid die instond voor de betekening van de bestreden beslissing op deze akte haar naam, datum en stempel niet heeft ingevuld of vermeld. Het is de Raad niet duidelijk wat verzoeker precies hoopt te bereiken met een nietigverklaring van de akte van kennisgeving. Verzoeker toont niet aan dat de wijze waarop de kennisgeving van de beslissing is gebeurd, hem heeft gehinderd in zijn mogelijkheden om de beslissing te kennen of aan te vechten. Een gebrek in de kennisgeving tast de wettigheid van de beslissing nog niet aan (RvS 21 oktober 1993, nr. 44.631; RvS 16 februari 2004, nr. 128.173). Een mogelijk onregelmatige kennisgeving van een beslissing maakt niet noodzakelijk een schending van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm uit (cf. RvS 29 april 1980, nr. 20.300, Arr. R.v.St. 1980, 596).

Verzoeker geeft aan dat het door hem aangevoerde gebrek in de akte van kennisgeving tot gevolg heeft dat hij de bestreden beslissing niet kan toerekenen aan een bepaalde – voor het nemen van deze beslissing bevoegde – ambtenaar. De Raad wijst er echter op dat de bestreden beslissing duidelijk vermeldt dat deze is genomen door administratief deskundige F.L. als gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie. De beslissing draagt ook de handtekening van deze ambtenaar. De bestreden beslissing is dus wel degelijk toe te rekenen aan een welbepaalde ambtenaar en verzoeker betwist niet dat deze ambtenaar bevoegd was om deze te nemen.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat enige substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm is geschonden waardoor er grond is tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van “de redelijke termijn in administratieve zaken”.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“De reden van beslissing vermeldt dat het overgemaakte paspoort en visum van verzoeker hem een recht op verblijf geeft van 15 dagen vanaf 8/11/2018.

Bijgevolg verstreek zijn recht op verblijf eind november 2018.

Verzoeker verbleef intussen verder in België en bouwde zijn leven op. Hij leerde zijn huidige partner kennen en begon kort daarop een relatie.

Hij bouwde niet alleen een relatie uit met mevrouw [T.S.], doch ook met haar dochter, zoals blijkt uit de diverse foto's (stuk 8).

Uiteindelijk besliste verzoeker samen met mevrouw [T.] om in het huwelijk te treden en deden hun aanvraag op 10/09/2019 om te mogen huwen. Deze aangifte wordt thans verder onderzocht.

Deze handelingen werden allen gesteld ‘in tempori non suspecto’ aangezien de beslissing dd. 26/08/2019 verzoeker nog niet werd ter kennis gebracht. Nog eens 4 maanden na het nemen van de beslissing wordt verzoeker in kennis gesteld van de beslissing om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker was in blijde afwachting van een huwelijk waardoor zijn banden met België verder werden verstrekt. Verzoeker bouwde een relatie op met de dochter van zijn verloofde, ...

Een administratieve beslissing moet binnen een redelijke termijn worden genomen. De vraag naar het overschrijden van deze redelijke termijn moet in concreto, rekening houdend met de specifieke gegevens van elke zaak, worden beoordeeld. (R.v.St. nr. 48.712, 29 juli 1994; R.v.St. nr. 50.516, 28 november 1994)

De Vreemdelingenwet legt de bevoegde minister geen termijn op, waarbinnen uitsluitel moet worden gegeven over een verzoek in het kader van art. 9, par. 3. Toch werd veel te lang gedraald voor het nemen van de beslissing. Ondertussen werden de banden van de eisers met België zo hecht, dat het

verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel betekent. Om die reden wordt de opschorting toegestaan (R.v.St. nr. 44.946, 18 november 1993)”.

2.2.2. De Raad wenst allereerst te benadrukken dat de bestreden beslissing geen antwoord is op enige verblijfsaanvraag van verzoeker. Het betreft wel een maatregel waarbij verweerder de illegaliteit van diens verblijf vaststelt en hem een terugkeerverplichting oplegt. Dergelijke maatregelen zijn niet aan enige termijn gebonden.

Verder wordt opgemerkt dat verzoeker, zelfs als zijn verblijf al illegaal was sinds eind november 2018, zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied maar kenbaar heeft gemaakt op 17 juni 2019 toen hij met zijn Belgische partner aangifte deed van huwelijk. Op 26 augustus 2019 werd vervolgens de bestreden beslissing genomen, zodat geenszins kan worden voorgehouden dat een onredelijke termijn is verstrekken tussen de kennisname van verzoekers illegale verblijfssituatie en de genomen verwijderingsbeslissing. Het gegeven dat de bestreden beslissing pas op 19 december 2019 aan verzoeker ter kennis kon worden gebracht is blijkens de stukken van het administratief dossier ook een gevolg van het gegeven dat in augustus 2019 door de gemeente Liedekerke werd meegedeeld dat verzoeker niet inwoonde bij zijn partner, maar bij een vriend in een andere gemeente. De partner wenste dit adres niet mee te delen. Pas in december 2019 kon verzoeker alsnog worden aangetroffen op het adres van de partner.

Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat in de voorliggende omstandigheden de illegaliteit van zijn verblijf niet langer kon worden vastgesteld of hem niet langer een terugkeerverplichting kon worden opgelegd. De Raad wijst erop dat de wetgever in artikel 7 eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet heeft voorzien dat een bevel om het grondgebied te verlaten “moet” worden afgegeven in de in deze bepaling voorziene situatie en dat hiervan in beginsel enkel kan worden afgeweken indien een bepaling vervat in een internationaal verdrag zich hiertegen zou kunnen verzetten. Voor zover verzoeker wijst op het bestaan van een gezinsleven, wordt verwezen naar de bespreking van het derde middel. Er blijkt niet dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op de vereiste van de redelijke termijn opdat verweerder de in artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet vervatte verplichting naast zich neer diende te leggen.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals vervat in artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij onderbouwt het middel als volgt:

“Verzoeker bouwde intussen een gezinsleven op in België en dit sedert meer dan één jaar. Binnen het gezin van zijn partner nam hij een belangrijke positie in, temeer ten aanzien van het dochtertje van zijn partner/verloofde.

Art. 8 EVRM bepaalt:

§ 1 Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

§ 2 Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De inmenging in dit recht kan enkel toegestaan worden indien drie voorwaarden positief kunnen worden beantwoord:

- De legaliteitstoets: Een wettelijke bepaling

- De legitimiteitstoets: ter bescherming van een belang

- De noodzakelijkheidstoets: Een noodzaak in een democratische samenleving in het belang van van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Thans ligt geen enkel stuk voor dat de inmenging in het gezinsleven van verzoeker noodzakelijk, strikt noodzakelijk, is voor de bescherming van enig voorgeschreven belang in een democratische samenleving.

De toepassing van Art. 8 EVRM geeft eveneens gewicht aan de belangen van de andere gezinsleden die door de uitzetting worden geraakt. Ten einde het gezinsleven te kunnen verderzetten zou inhouden dat de partner en haar minderjarige kind naar Marokko zouden dienen te reizen (cf. Hof Mensenrechten, Boulif v. Switzerland, arrest van 2 augustus 2001, NJCM-Bulletin 2002, Vol. 27, nr. 5, 616-630).

Daarnaast bepaalt de beslissing uitdrukkelijk dat de uitwijzing van verzoeker slechts van tijdelijke aard zou zijn voor de periode tot het regulariseren van diens verblijf.

Het is dan ook duidelijk dat de beslissing tot uitwijzing niet voldoet aan de voorwaarden zoals voorzien in art. 8 EVRM en disproportioneel is.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat: "... de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht ..."

Terwijl de akte van kennisgeving nietig is en de redelijke termijn werd overschreven. Daarnaast heeft de beslissing een schending van het recht op gezinsleven ten gevolg."

2.3.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven is in wezen een feitenkwestie. Het privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van dit artikel waarop hij of zij zich beroept.

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn Belgische partner/verloofde en haar dochtertje, dit sinds één jaar. Hij stelt binnen dit gezin een belangrijke rol in te nemen, ook ten aanzien van het dochtertje van zijn partner.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder rekening heeft gehouden met de samenwoning van verzoeker met zijn partner en haar minderjarige kind en de huwelijksintentie. Verweerder betwist in zijn beslissing het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven als dusdanig niet, ook al liep op het ogenblik van het nemen van deze beslissing nog een onderzoek naar de vraag of er sprake is van een oprechte huwelijksintentie. Verweerder gaat in zijn beslissing over tot een – weliswaar beperkte, maar zekere – belangenafweging. Er kan dus worden aangenomen dat het ingeroepen gezinsleven in rekening is gebracht.

De Raad focust zijn onderzoek op de vraag of er, gelet op het ingeroepen gezinsleven, al dan niet sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en of in dit verband een zorgvuldige en redelijke belangenafweging is doorgevoerd.

In casu dient te worden aangenomen dat de situatie van verzoeker deze is van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf verzoekt. In deze situatie is er geen inmenging in enig privé- of gezinsleven, en dient geen toetsing plaats te vinden overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK),

§ 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Indien kinderen betrokken zijn, dan besteedt het Hof ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, Tuquabo-Tekle e.a. v. Nederland, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, Arvelo Aponte v. Nederland, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 143). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

In de voorliggende zaak is verweerder van oordeel dat verzoeker als gevolg van de bestreden beslissing slechts tijdelijk wordt gescheiden van zijn Belgische partner en haar kind, met name gedurende de tijd

die nodig is om zich in regel te stellen met de immigratieregels. Een dergelijke tijdelijke scheiding is volgens verweerder in de voorliggende omstandigheden niet disproportioneel en niet in strijd met artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker geeft niet aan te betwisten dat de bestreden beslissing enkel een tijdelijke scheiding van zijn gezinsleden tot gevolg heeft en argumenteert op geen enkele wijze waarom een dergelijke tijdelijke scheiding problematisch zou zijn of zijn gezinsbelangen op disproportionele wijze zou benadelen. Er blijkt ook niet dat hij vanuit zijn herkomstland via de moderne communicatiemiddelen geen contacten kan onderhouden met zijn gezinsleden in België en deze laatsten hem, bijvoorbeeld tijdens vakantieperiodes, niet kunnen bezoeken. Verzoeker brengt geen concrete hinderpalen naar voor die zijn gezinsleden verhinderen om hem te vergezellen naar zijn land van herkomst, minstens voor de tijd die nodig is om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving.

Er dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing verzoeker niet verhindert om, van zodra hij zich in het herkomstland in het bezit heeft doen stellen van de vereiste reis- en verblijfsdocumenten, terug te keren naar België en hier bij zijn gezinsleden te verblijven. Verzoeker kan, van zodra er toelating voor het aangaan van het huwelijk wordt gegeven, verzoeken om het vereiste visum om dit huwelijk af te sluiten in België.

Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat verweerder bij zijn beoordeling enig concreet gegeven dat de voorliggende zaak kenmerkt ten onrechte niet in rekening heeft gebracht of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

In voorliggende situatie moet ook worden benadrukt dat verzoekers verblijf in dit land steeds precair dan wel illegaal was. Het gezinsleven heeft zich ontwikkeld in een periode waarin zowel verzoeker als zijn partner zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van verzoeker er toe leidde dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat in deze situatie enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel van het 8 EVRM. Het komt verzoeker toe concrete elementen naar voor te brengen die dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken. Gelet op wat voorafgaat, blijft hij in dit verband in gebreke.

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Er wordt ook niet aangetoond dat zulks in strijd zou zijn met het hoger belang van het kind van zijn partner. In dit verband merkt de Raad op dat uit een mail van de gemeente Liedekerke van 6 augustus 2019 nog bleek dat verzoeker op dat ogenblik niet inwoonde bij zijn partner, maar wel bij een vriend in een andere gemeente. De partner stelde het adres niet te willen geven en gaf zelfs aan dat zij zelf nog niet op dit adres was geweest. In december 2019 kon worden vastgesteld dat verzoeker alsnog inwoonde bij de partner. Niettemin dringt de vaststelling zich op dat niet blijkt dat verzoeker reeds langdurig inwoont bij de partner. Er blijkt niet dat een tijdelijke scheiding van verzoeker de belangen van het kind van zijn partner noemenswaardig zouden schaden. Verzoeker beperkt zich tot een algemene bewering een belangrijke rol te spelen voor het kind, zonder deze te concretiseren. Het louter voorleggen van enkele foto's waarop verzoeker en dit kind staan, toont nog niet aan dat verzoeker bepaalde zorg- of opvoedkundige taken op zich zou nemen of dat door een tijdelijke scheiding de belangen van het kind zouden worden geschaad. Het kind kan te allen tijde met de gekende verantwoordelijke en zorgende ouder, dit is de moeder, in België verblijven.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker en zijn gezinsleden enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

Met betrekking tot enig privéleven van verzoeker dat losstaat van het ingeroepen gezinsleven worden ten slotte geen concrete elementen naar voor gebracht. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij, los van zijn ingeroepen gezinsbanden, duurzame banden met dit land heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS